

Het Illuminati Complot

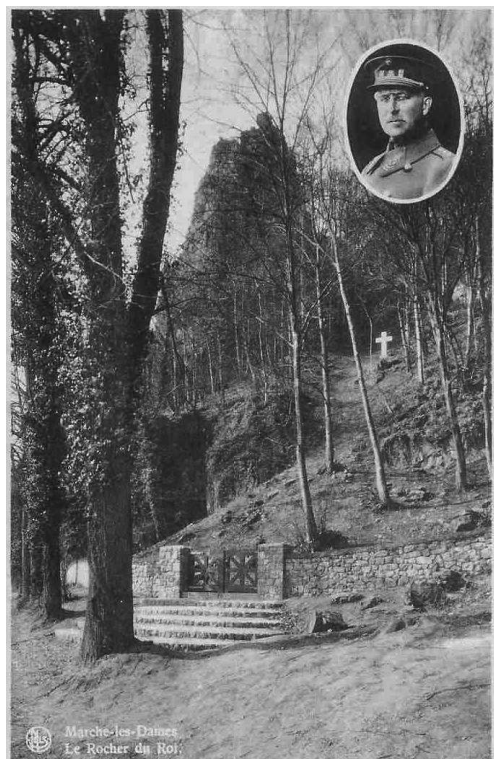
Het Illuminati Complot

Patrick Bernauw

© 2025 by Patrick Bernauw & vzw de Scriptomanen
cover: Lieven Onraedt
www.bernauw.com – patrick.bernauw@gmail.com
NUR 305

Eerste druk, Manteau 2008
Tweede editie (POD), de Scriptomanen 2011
Derde editie, Schrijverspunt Clusteruitgeverij 2013
Vierde editie, de Scriptomanen 2025

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Dit boek was ooit, na *Het Bloed van het Lam*
en *Nostradamus in Orval*, het derde boek in de reeks
Mysterieus België.

De gelijknamige podcast valt te beluisteren
via Spotify, Apple Podcasts, Podimo, Spreker
en alle grote platformen.

Ik zie rotsen. Twee mannen wandelen daar. Ze praten, maar ik versta hen niet. Pas als ik het woord 'sire' hoor, herken ik de kleinste van de twee. Het is koning Albert. Rond het lichaam en over de schouders draagt hij touwen. De tweede man is groter en zwaarder gebouwd dan de koning.

Bij de voet van een rots gekomen gaan ze uit elkaar. De grootste verdwijnt achter de rots, terwijl de koning deze beklimt. Telkens opnieuw slingert hij het koord over een rotspunt, waarna hij zich met beide armen omhoogtrekt. Het koord, dat om zijn polsen gedraaid is, hangt langs zijn armen naar beneden. Met zijn voeten zoekt hij steun op de vooruitstekende rotspunten. Hij vordert snel.

Wat hoger duikt plotseling het hoofd van de andere man achter een rotspunt op, om dan snel te verdwijnen. Op het ogenblik dat de koning de top van de rots nadert, verschijnt de andere persoon boven hem. Terwijl de koning al met één voet op de rots staat, duwt de man hem pal achteruit.

Ik zie de vorst achterwaarts, met het hoofd naar beneden, in de diepte neerstorten. Ik hoor hem hard schreeuwen, maar versta niet wat hij zegt. Wanneer hij met zijn hoofd op een rotspunt valt, verliest hij zijn pince-nez en bij de volgende rotspunt verliest hij zijn muts. Zo zie ik hem van rotspunt tot rotspunt vallen, totdat hij beneden op de grond ploft en daar blijft liggen.

Korte tijd later verschijnen er twee mannen. Ze tillen de koning op en dragen hem weg. Daarna zie ik nog enkele mensen bij de voet van de rots.

Zo'n vier uur later wordt zijn lichaam daar teruggebracht en komen er verscheidene mannen met fakkels opdagen. Zij vinden de koning, maar hij is al dood.

Voorspelling van Leonie Van den Dijck,
de zieneres van Onkerzele

DEEL 1

RAS!

(1913-1918)

*Er zal een Grote Oorlog komen
en het zal de Eerste zijn
als de Prins wordt overmand
door een Zwarte Hand.*

1

<http://illuminati-complot.blogspot.com/2008/01/le-sacre-du-printemps.html>:

Toen hij later op de avond van donderdag 29 mei 1913 het Théâtre des Champs-Élysées verliet, had Jean-François de Saint-Omer het gevoel dat hij nu pas écht was geboren, en niet eenentwintig jaar eerder. Of misschien moest hij het anders uitdrukken; misschien was de oude Jean-François – een grijsaard van eenentwintig – die avond schielijk overleden en prompt herboren.

Om 19.00 uur, terwijl de beau monde van Parijs het gebouw aan de Avenue Montaigne vulde met opgewonden gekwetter en ruisende zijde, met zwart-witte rokkostuums, fonkelende diademen en elegante gebaren, was Jean-François nog een eenvoudig student medicijnen. Al sloeg ‘eenvoudig’ dan wel uitsluitend op zijn spirituele kwaliteiten en geestelijke vermogens, want als enig kind van een rijke reder, gevestigd in Duinkerken, was er hem geen enkele materiële nood bekend die het fortuin van zijn vader niet kon lenigen. Van een telg uit een geslacht van verarmde landadel was de vader van Jean-François met eclatant succes veranderd in een nouveau riche – een parvenu van het soort dat zijn vader nog bijzonder grondig had verafschuwde. Maar deze evolutie van jaren viel in het niets bij de metamorfose die Jean-François op een enkele avond onderging: van een ongetwijfeld kunstzinnige jongeman die bij wijze van hobby ook wat aan antropologie deed, veranderde Jean-François in een uiterst sensitief medium tussen deze en gene wereld, een visionair die het lot van de mensheid had gezien. De Jean-François van vóór 29 mei verhield zich tot zijn latere versie als een neanderthaler tot een homo sapiens.

Op 29 mei 1913 om 19.00 uur was Jean-François nog uitsluitend een artistieke snob geweest – een van de velen die als een mot werden aangetrokken door de ontelbare lichtjes van

de lichtstad, een tijdje hysterisch en verblind in het rond fladderden, en ten slotte onherroepelijk hun vleugels verschoeiden. Met zijn lange haren en baard, en de slappe baret, die door ingewijden werd beschouwd als een teken van verzet tegen de stijve hoeden en bolhoeden van de vorige generatie, zag hij er ook uit als een estheet van de nieuwe eeuw, de artistieke rebel die radicaal zou breken met de verworvenheden van de belle époque. Maar luttele minuten later, terwijl hij de koele nachtlucht van Parijs in strompelde, was Jean-François reeds... iemand? ...iets? ...waar hij geen woorden meer voor vond, omdat er ook geen woorden meer voor waren.

Was hij een oor dat de stem van de kosmos had opgevangen?
Was hij een oog dat open was gegaan en een glimp had opgevangen van de geheimen van het universum? Dat verleden, heden en toekomst had gezien in een werveling van muziek en dans en sissend gelispel?
Was hij een Geïllumineerde?

Jean-François betrok het pied-à-terre van de familie, dat gelegen was in de wijk tussen de Champs-Élysées en de Place d'Alma, die tegen het eind van de negentiende eeuw was gerenoveerd en sindsdien bijzonder in trek was geraakt bij de *haute bourgeoisie*. Zijn vader gebruikte het huis voornamelijk om zijn ontelbare affaires te regelen – zowel die van zakelijke als die van amoureuze aard. Het optrekje lag vlak bij de met bomen omzoomde, schaduwrijke Avenue Montaigne, waar op nummer 13 net de laatste hand was gelegd aan een prachtig theater dat behoorde tot de eerste generatie gebouwen waarvoor gewapend beton was gebruikt. Het was een krachtige constructie met zuivere, bijna kille contouren, gladde oppervlakten en scherp afgelijnde randen. Jean-François had nooit eerder een zo volmaakte geometrische verhouding waargenomen tussen de ruimten voor de aanplakborden, de ramen, de deuren en de panelen met gebeeldhouwde haut-reliefs. Hoewel de hal helemaal uit marmer opgetrokken leek te zijn, slaagde ze er nog in sober over te komen, en zelfs de

grote zaal, versierd met fresco's en tinten van purper en goud, maakte een kale, koele indruk.

Jean-François was erbij geweest toen het theater op 30 maart de deuren opende. Lampen die op de gevel gericht waren, benadrukten de witte eenvoud van het gebouw en deden Apollo en zijn muzen, in reliëf aangebracht op een fries, nog beter uitkomen. Hij had genoten van *Benvenuto Cellini* van Berlioz en *Der Freischütz* van Weber – maar deze uitvoeringen hadden de wereld niet op haar kop gezet. Zij hadden geen onvermoede spirituele dimensie ontsloten, geen derde oog geopend.

Al weken deden geruchten de ronde over de artistieke wonderen die het dansgezelschap Les Ballets Russes van Serge Diaghilev voor het verwende Parijse publiek in petto had. In de pers had men het over 'een waarachtige, niet aan tijd of ruimte gebonden kunst', zodat de directeur van het Théâtre des Champs-Élysées zijn kans schoon zag om prompt de prijzen van de zitplaatsen te verdubbelen. Er hing een sfeer van verwachting in de lucht, verwachting van nieuwe tijden die radicaal zouden breken met de oude zeden en gewoonten. Veertien dagen eerder had Vaslav Nijinski de *Jeux* van Debussy gedanst in een sportkostuum en in plaats van een virtuose choreografie had hij het publiek getrakteerd op naïeve spasmen. In *L'après-midi d'un Faune* droeg hij een tricot en liet hij zich met wiegende heupbewegingen zakken op de jurk van een nimf, huiverend in een gesimuleerd orgasme. De ballet-thema's van Diaghilev werden steeds openlijker erotisch en zelfs sadomasochistisch – jonge slaven die hun seksuele genot met hun leven moesten betalen, een koningin op zoek naar een geliefde en bereid om na een liefdesnacht bij zonsopgang te sterven... In zekere conservatieve kringen begon de opwinding zo stilaan om te slaan in ongerustheid, omdat de ratio steeds meer werd verdrongen door pure, ongecontroleerde emotie. Waar moest dit eindigen?

Componist Igor Strawinsky had zijn *Sacre du Printemps* aangekondigd als een muzikaal choreografisch werk waarin het heidense Rusland ten tonele zou worden gevoerd. Het basis-

thema was het mysterie en de overweldigende scheppende kracht van de lente. Het stuk had geen verhaal, zei men. Eigenlijk was het niet meer of minder dan een lentefeest, een ritueel. Er waren geruchten over een helderziende oude vrouw die het mysterie van de natuur doorgrondde en op die manier de toekomst kon voorspellen; over een rei jonge meisjes met beschilderde gezichten die een hartstochtelijke lentedans uitvoerden op de aarde die zij aanbeden en waarmee zij nu gauw één zouden worden. Er was sprake van een geheimzinnig spel dat een hele nacht lang gespeeld werd door de maagden en waarin een van hen tot offer moest worden gewijd, tot slacht-offer... Als eerbetoon dansten de anderen voor haar – de Uitverkorene – een huwelijksdans. Ze riepen de voorvaderen aan en vertrouwden de Uitverkorene toe aan de oude wijze mannen, en de Uitverkorene offerde in hun bijzijn haar aardse lichaam op tijdens een heilige offerdans.

Jean-François werd voortdurend herinnerd aan de *The Golden Bough* van James George Frazer. Nog niet zo lang geleden had hij daarin met groeiende opwinding gelezen hoe er in verre voorhistorische tijden geen sprake was van een erfelijk koningschap. De vorst werd na een ambtstermijn van een jaar om het leven gebracht – een jaar stemde overeen met de natuurlijke kringloop, de gang der seizoenen – en ieder jaar weer voltrok zich op die manier het wonder van de vruchtbaarheid. Alleen uit de winter kon een nieuwe lente ontstaan; alleen de dood stond garant voor nieuw leven. De koning werd beschouwd als een God en offerde zich op, zodat na de winter een nieuwe lente zou aanbreken en alles weer van voor af aan kon beginnen. Net als de natuur had hij een taak te volbrengen, en na zijn dood kon meteen de heerschappij van zijn opvolger beginnen, die uiteraard weer een als mens geïncarneerde god was. Zo bleef de continuïteit van zaad tot zaad gewaarborgd, en werden het leven van mens, dier en gewas veiliggesteld.

Later ging men wat vrijer omspringen met het gebruik, dat echter gehandhaafd bleef omdat het nu eenmaal een kwestie van leven of dood betrof. Voor de goddelijke heerser was het

ogenblik van zijn offerdood nu aangebroken op het moment dat hij de eerste tekenen van lichamelijke aftakeling begon te vertonen. Vervolgens werd een plaatsvervanger uitverkoren om geofferd te worden; de talloze verhalen over 'schertskoningen' die de plaats van de echte vorst innamen, vonden hier hun oorsprong. Zo was ook Prins Carnaval ooit een plaats-vervangende 'schertskoning' geweest.

Nog later volstond een lentefeest. *Le Sacre du Printemps* had alles te maken met deze nieuwe verbijsterende inzichten. Het was niet zozeer een ballet, als wel een ritueel dat de komst van een nieuwe tijd aankondigde en misschien zelfs mogelijk maakte. De oude wereld moest vernietigd worden, opdat een nieuwe wereld vorm kon krijgen. De première van *Le Sacre du Printemps* was dan ook niet in de eerste plaats een cultureel evenement of een sociaal gebeuren, het was een politieke daad. Dat had Jean-François dankzij zijn lecture van *The Golden Bough* wel begrepen. Hij was dus niet echt verbaasd toen het publiek vlak na de weemoedige opening door de fagot zo heftig begon te reageren.

Trage trillende klanken van houten blaasinstrumenten evoceerden het mysterie van de ontluikende natuur, het doek ging op en de dansers verschenen... Een primitieve stam bevoogd frenetiek en pulserend op de oudste ritmen van het leven op aarde; onder schel trompetgeschal en een stotend daveren van onherkenbare instrumenten en meedogenloze trommels sprongen de dansers op en neer in een hartstochtelijke overgave. Ze draaiden hun voeten daarbij naar binnen in plaats van naar buiten, wat indruiste tegen alle conventies van het klassieke ballet. En toen was het begonnen: het fluiten, het joelen, het...

Een deel van het publiek gaf luidruchtig lucht aan de mening dat er op deze wijze een groteske karikatuur werd gemaakt van de edele kunstvorm die het ballet moest zijn en blijven. Maar Jean-François begreep heel goed dat ze eigenlijk alleen maar probeerden hun angst voor een nieuwe tijd de baas te blijven. Het was een belediging van de goede smaak, zeiden ze, waarop men met hoongelach hoorde te reageren. Zo zou

men niet merken dat zij volkomen uit het lood waren geslagen en in verwarring waren gebracht.

De bewonderaars van componist Igor Strawinsky en de dansers van Diaghilev applaudisseerden, maar terwijl een maagd zich dooddanste om de aarde haar vruchtbaarheid terug te geven en de muziek zich steeds intenser en opzweperender toewerkte naar een laaiende climax die alle beloften van het nieuwe tijdperk inhield, begonnen de beledigingen en de klappen over en weer te vliegen.

Eerst merkte Jean-François het nauwelijks op. Er werden visitekaartjes uitgewisseld, waardoor de partijen later in staat zouden zijn elkaar uit te nodigen tot een duel om tot een bevredigend vergelijk te komen. Een dame uit de betere kringen spuwde iemand in het gezicht, maar het drong pas echt tot Jean-François door dat er iets... groots aan de hand was toen hij zag dat de oude gravin de Pourtalès overeind was gaan staan. Haar diadeem was scheefgezakt en ze wuifde op het hysterische af met haar waaier, terwijl ze uitriep dat het een schande was, dat ze zestig jaar was geworden en dat niemand het tot dusver had gewaagd de draak met haar te steken, en dat ze ook nu niet zou dulden dat...

De rest van haar betoog ging verloren in het kabaal, dat ook de muziek overstemde.

Jean-François wist niet of hij het erg moest vinden dat niemand – behalve de musici en hun dirigent misschien – de muziek nog kon horen. Hier was immers iets heel anders, iets veel groters aan de hand dan de opvoering van een muziekstuk of een ballet. Hij meende een glimp op te vangen van Nijinski, die in de coulissen op een stoel stond, met zijn vuisten het ritme sloeg en schreeuwde: *'Ras! Dwa! Tri! Een! Twee! Drie!'*

'Waar is de harmonie gebleven?' hilde iemand. 'Hooft u een melodie, meneer?'

'Het is muzikale anarchie!' riep een ander. 'Het werk van een ketter die de muziek als kunstvorm wil vernietigen!'

'Nee, meneer!' brulde een slappe baret. 'Dit is muziek van de twintigste eeuw!'

Op de stoel achter Jean-François zat een jongeman, die tijdens het ballet ging staan om beter te kunnen zien. Opgevoerd door de muziek begon hij ritmisch met zijn vlakke handen op het hoofd van Jean-François te slaan, alsof zijn schedel een trommel was. Maar Jean-François was zo overweldigd door de emotie dat hij de klappen niet voelde, ook al omdat ze perfect synchroon liepen met wat hij meende dat de maat van het gebeuren moest zijn – want van louter en alleen muziek kon al lang geen sprake meer zijn. Uiteindelijk draaide Jean-François zich om en greep de trommelaar, die als in trance voor zich uit staaarde, bij de polsen. Toen pas leek de jongeman weer tot zichzelf te komen.

‘Het spijt me’, stamelde hij. ‘Ik liet me meeslepen.’ Er welden tranen op in zijn onuitsprekelijk droeve ogen.

De stokoude componist Camille Saint-Saëns verliet verontwaardigd de zaal, maar zijn veel jongere collega Maurice Ravel brulde: ‘Geniaal!’ En Nijnski gaf nog steeds dat stampende en stuwende ritme aan: ‘Ras! Dwa! Tri!’

Jean-François voelde zich op een eigenaardige manier volkomen op zijn gemak in de draaikolk. Hij genoot van de strijd die werd gestreden door onhoorbare musici en met doofheid geslagen dansers om in hun muziek en dans een eenheid te blijven vormen met hun onzichtbare choreograaf. Terwijl protesterende dames en heren wild gesticulerend uit het theater verwijderd werden, gingen alle lichten in de zaal weer aan. De uitverkoren maagd volttooide haar vreemde dans van religieuze hysterie op een toneel dat werd verduisterd door de felle lichten in de zaal, begeleid door het raaskallen van een menigte boze mannen en vrouwen. Uiteindelijk dansten de dansers op het rumoer dat door het publiek werd gemaakt, dacht Jean-François – op het klappen in de handen en het fluiten op de vingers.

‘Eerst luisteren en daarna fluiten!’ hoorde hij de directeur van het theater vanuit zijn loge gillen. Toen leek de storm langzaam maar zeker te gaan liggen. Het ‘Ras! Dwa! Tri!’ van Nijnski weerklonk lager en trager, en het was alsof men het laatste deel van het werk in volmaakte stilte wilde beluiste-

ren, hoewel Jean-François ergens in de verte een hoge schrille fluittoon bleef horen.

Later zou hij zich niets meer herinneren van de rest van het programma; hij zou onmogelijk kunnen beschrijven hoe *Les Sylphides*, *Le Spectre de la Rose* en *Prince Igor* werden ontvangen. Waren deze stukken ook werkelijk opgevoerd? Hij wist alleen dat er plotseling een stem was geweest. Een broze, zwevende, hoge en hese stem... Eerst stelde ook deze stem niet veel meer voor dan een fluittoon, atonaal. Toen vormde de toon een klank en uiteindelijk kon hij in de klank woorden ontwaren.

Dat was het moment waarop Jean-François de Saint-Omer werd geboren – waarlijk, en voor het eerst in de eenentwintig jaar dat hij zich over de aarde voortbewoog. Terwijl Nijinski uit de coulissen kwam en met een autoritair gebaar liet weten aan de muzikanten dat zij moesten ophouden met musiceren, en aan de dansers dat zij het dansen konden stoppen, werd zijn derde oog geopend. En terwijl de muziek vertraagde, krassend en kakofonisch alsof ze voortgebracht werd door een grammofoon en Nijinski het draaien van de plaat met zijn vinger langzaam maar zeker tot stilstand had gebracht, kon hij de stem van een God horen. De dansers bewogen nu trager, alsof zij door dikke zware luchtlagen moesten waden, om uiteindelijk net als de mensen in de zaal geheel en al te bevriezen in een onmogelijk tableau vivant. En toen een immense, afwachtende en gespannen stilte was neergedaald over de Elyse velden, en niets of niemand nog bewoog en geen oog knipperde, geen borst op en neer ging, geen zenuwtrek te bespeuren viel... toen was het Nijinski zelf die hem toesprak met de stem van God en zei:

*Er zal een Grote Oorlog komen
en het zal de Eerste zijn
als de Prins wordt overmand
door een Zwarte Hand.*

Ineens was er weer muziek te horen. Maar het ging niet langer om een thema uit *Le Sacre du Printemps* en ze werd ook niet voortgebracht door de muzikanten van vlees en bloed die nog steeds roerloos in de orkestbak zaten, wachtend op een teken van dirigent Monteux om hun muzikale beweging te hervatten... Het was muziek die voortgebracht werd door de sferen, door hemelse stemmen – en hij herkende de naar een primitieve melopee zwemende melodie maar al te goed. Het was een kerkgezag, het *Credo in unum Deum Patrem omnipotentem*, de katholieke geloofsbelijdenis, die zijn grootmoeder zo vaak had gezongen en waarvan de melodie nu overgenomen werd door een hemels koor.

‘Ras! Dwa! Tri!’ zong Nijinski – en hij zette een dans in. Als iemand hem tijdens die dans had gevraagd of het niet moeilijk was gedurende een sprong zo lang in de lucht te blijven, zou hij die vraag niet eens begrepen hebben, zou hij uiteindelijk misschien alleen op een hoffelijke toon geantwoord hebben: ‘O nee, dat is niet moeilijk. Je springt gewoon omhoog en je blijft daar dan even hangen.’

Dit perverse genie was het enige wat bewoog op de hemelse koren: een jonge wilde die tweeëndertigste noten telde met zijn voeten, ze een halt toeriep met zijn armen en dan plotse-ling als verlamd stil bleef staan en humeurig toekeek hoe de muziek voorbijging. En later...

Later, om twee uur 's nachts, vond Jean-François zichzelf terug in het Bois de Boulogne, het bekendste park van Parijs, terwijl de tranen hem over de wangen stroomden en hij een gedicht reciteerde voor een stuk of wat slappe baretten die er net als hij bij waren geweest toen de oude wereld verging en een nieuwe kosmos uit de chaos ontstond. De jongeman met de droeve ogen was erbij, die – opgezweept door het stuwend- de ritme – zijn schedel als een trommelvel had gebruikt, en zich vervolgens met trillende stem en bevende handen en tranen in die oneindig droeve ogen had geëxcuseerd. En er was ook een andere jongeman van wie het gezicht hem – zo wist hij heel zeker – vanaf nu voor altijd zou bijblijven. Van-

wege de intense blik in die ogen misschien. Er bengelde een elegant goudgerand brilletje aan een lintje op zijn revers.

Jean-François had het gedicht voor hen gereciteerd – voor de jongeman met het goudgerande brilletje, voor de jongen in wiens ogen het leed van de wereld weerspiegeld leek te worden, en voor de rest van het legertje slappe baretten dat zich om hem heen had verzameld in het Bois de Boulogne. De verzen waren met nerveuze halen neergepend op een vies en verfrommeld programmaboekje van *Le Sacre du Printemps*:

*Er zal een Grote Oorlog komen
en het zal de Eerste zijn
als de Prins wordt overmand
door een Zwarte Hand.*

*En er zal een Grote Oorlog komen
en het zal de Tweede zijn
als bij Geraards Berg
de Maagd verschijnt.*

*En ik zie Vier Ruiters rijden
naar de Rand van de Wereld
en er zal een Grote Oorlog komen
en het zal de Laatste zijn*

Het gedicht was niet af, wist Jean-François. Hij had deze personages gezien in een visioen, maar hij wist dat er zich nog andere personages aan hem moesten openbaren, dat er nog strofen en verzen aan toegevoegd moesten worden. Hij had een stem uit de kosmos opgevangen, die hem had verteld hoe en wanneer een oude wereld vernietigd zou worden om plaats te maken voor een nieuwe wereld, en opnieuw, en opnieuw – een laatste maal. Maar de boodschap was niet volledig. In het gedicht werd bijvoorbeeld niets gezegd over de voortekenen die de derde wereldbrand zouden aankondigen, omdat hij ze ook niet in zijn visioen had gezien. En er stond niet voor niets geen punt achter het laatste vers.

Er was hem een blik vergund op de aanloop naar het definitieve armageddon, die verschrikkelijke götterdammerung, wanneer de cyclus der seizoen voorgoed een halt zou worden toegeroepen en tijd en ruimte ophielden te bestaan. En toen was hij weer tot zichzelf gekomen, niet in het purperen pluiche van het theater van de Elysese velden, maar in het Bois de Boulogne. Zijn derde oog had zich op slag gesloten, hij voelde zich ontheemd – een vreemdeling in een vreemd land, een reiziger die teruggekeerd was in het ouderlijk huis, dat hij in een vorige eeuw had verlaten en waar hij niets maar dan ook niets meer herkende...

2

Halverwege de steile Kampstraat blijft Maarten hijgend en puffend staan. 'Wil je me nu eindelijk eens vertellen wat de bedoeling is van dit uitstapje?'

Lisa grijnst, maar houdt eveneens halt. 'Huizen kijken, zei ik toch?'

De vrijgezellenflat aan de Place Bara in Brussel die Maarten nu al een tijdje samen met Lisa betreft, is ongetwijfeld te klein voor een stel. Het heeft er ondertussen immers alle schijn van dat Maarten Dejonckheere en Lisa Groenendaal niet alleen een stel zijn, maar het voorlopig ook zullen blijven. En wat doet een pril paartje dat te krap behuist blijkt te zijn? Huizen kijken natuurlijk.

'Maar waarom in godsnaam in een godvergeten gat als Onkerzele, Lisa?'

'Och... Waarom niet? Het is hier heerlijk rustig, op een paar minuten sta je in Geraardsbergen. En het is lekker weer, dus...'

Lisa heeft geen ongelijk. Het is de eerste echte lentedag van het jaar. *De bloembollen barsten open met een knal en de meisjes ontbloten de kuiten*, zong Jan de Wilde net nog op de autoradio. *En de bouwvakkers hebben na een nare tijd weer iets om naar te fluiten*.

'Komaan, Lisa! Serieus...'

Lisa wijst naar een huisje een paar passen verder, Kampstraat 44. Op het eerste gezicht een doodgewoon rijtjeshuis, ware het niet dat het voorzien is van een marmeren plaat met de tekst 'Hier woonde en overleed op 23 juni 1949 Leonie Van den Dijck, zienster van Onkerzele'. In het smalle huisje blijkt ook het Museum Nieken Van den Dijck ondergebracht te zijn, dat iedere eerste zaterdag van de maand bezocht kan worden.

'De zieneres van Onkerzele was een ongeletterde volkswrouw', zegt Lisa op de zakelijke en toch altijd lichtjes opgewonden toon die ook presentatoren van realityshows plegen

aan te slaan. ‘Ze voorspelde de moord op koning Albert I, de dood van koningin Astrid en het uitbreken van de Tweede Wereldoorlog. In 1933 verscheen de Heilige Maagd aan haar in de gedaante van een Witte Dame. “Mijn lijk zal ongeschonden bewaard blijven”, beweerde ze. In 1972, drieëntwintig jaar na haar dood, zorgde haar secretaris en biograaf Gustaaf Schellinck ervoor dat Leonie Van den Dijck werd opgegraven... En wat bleek?’

Maarten haalt de schouders op. ‘Geen idee... Al zul jij het me zo meteen wel in geuren en kleuren vertellen, neem ik aan.’

‘Dat haar voorspelling uitgekomen was. Leonie was nog helemaal intact!’ Lisa laat het iets te triomfantelijk klinken, alsof ze daar zelf voor verantwoordelijk was, en voegt er in een adem aan toe: ‘Da’s toch écht iets voor *Great Mysteries*, Maarten?’

Maarten werkt nog steeds als researcher voor The X Factory, het internationaal opererende productiehuis van Paul Daniels, dat onder meer een succesvolle televisiereeks over historische mysteries wereldwijd gelanceerd heeft. Met *Het bloed van het lam*, over de diefstal van het paneel ‘De Rechtvaardige Rechters’ en de mysteries van ‘*Het Lam Gods*, en met *Nostradamus in Orval*, heeft Maarten twee spraakmakende documentaires bijgedragen aan de serie *Great Mysteries*. Het was trouwens ook tijdens zijn onderzoek naar de geheimen achter de voorspellingen van Nostradamus en hun verband met een verdwenen Franse koningsschat, dat hij de archeologe Lisa Groenendaal had leren kennen.

‘Mij lijkt het meer iets voor een serie over paranormale verschijnselen’, bromt Maarten. ‘En zeg nu zelf, een aflevering over een zieneres uit het onbetekenende dorpje Onkerzele bij Geraardsbergen... is dat onderwerp niet wat kleintjes voor een internationaal georiënteerde televisiereeks?’

‘Ze voorspelde ook de moord op koning Albert...’

‘O ja, natuurlijk. En wanneer zou de wereld vergaan?’

Lisa bijt op haar onderlip.

‘Wannéér, Lisa?’

‘In 1975. Hoe wist je dat ze...?’

‘Als je een beetje ziener bent, voorspel je toch ook altijd het einde van de wereld?’

‘Het was wel een van haar weinige missers!’

Lisa zet er weer flink de pas in, heuvelopwaarts nog wel. Maarten loopt achter haar aan. ‘Paul Daniels zal het graag horen. We hebben met *Great Mysteries* een zeker krediet opgebouwd, Lisa. We zijn geloofwaardig. En dat moet wel als je uitpakt met het soort onderwerpen dat in *Great Mysteries* aan bod komt. Een dorpsidoot die in zijn vrije tijd wat aan waarzeggerij doet, past niet helemaal in dat plaatje, vrees ik.’ ‘Hier is heus wel meer aan de hand dan dat. Ik heb wat research gedaan rond Leonie... Ze stond namelijk lang niet alleen met haar visioenen, daar in de streek van Geraardsbergen, in de jaren dertig. Er was daar ook ene Jean-François de Saint-Omer actief, een dichter-dokter uit Frans-Vlaanderen, die aan het hoofd stond van een merkwaardige secte van orfisten...’

‘Hè?’

‘Ja... Als de geschiedenis ietsje anders was gelopen, zou de belangrijkste invloed op de westerse cultuur niet christelijk van aard geweest zijn, maar orfistisch. Het orfisme was... enfin, ís, want de cultus bestaat nog... een religieuze stroming die zich beroept op de mythen rond de Thracische dichter en zanger Orpheus. De beweging is waarschijnlijk zo ongeveer in de zevende eeuw voor Christus ontstaan op de Balkan. De orfisten geloven in een onsterfelijke menselijke ziel, die aan de wedergeboorte in een lichaam kan ontsnappen door zich te zuiveren van zonde. Het orfisme was verspreid over heel Europa, maar het werd in de vroege Middeleeuwen verdrongen door het christendom. Ik heb dat ook maar toevallig gevonden op het internet, hoor. Van een site die *Het Illuminati Complot* heet...’

‘...en die in het geniep gemaakt werd door Dan Brown? Zou dat geen leuke complottheorie zijn? Het supergeheime genootschap dat de wereld regeert, houdt zich schuil in Geraardsbergen! Zegt het voort en komt dat zien!’

‘Ik zie niet in wat daar zo grappig aan is, Maarten. Die site legt verbanden tussen de Saint-Omer, de orfisten, de Illuminati, de zieneres van Onkerzele en de moord op Albert I... We zouden met getuigenissen uit de eerste hand kunnen werken, want de dochter van de Saint-Omer zou nog leven...’

‘Wé?’ Maarten fronsde de wenkbrauwen. ‘Sinds wanneer werk jij ook voor *Great Mysteries*?’

Lisa gaat er niet op in. ‘En ik heb al een zeer interessant gesprek gehad met Karin De Jaeger, een journaliste die in ’72 een reportage heeft gemaakt voor de radio over de opgraving van Leonie Van den Dijck... Zij zou ons een heel eind op weg kunnen helpen.’

Maarten en Lisa staan boven op de heuvel, waar zich het kerkje van Onkerzele bevindt. Rond de kerk ligt nog een heus kerkhof, ziet Maarten. En plompverloren voor de kerk heeft men tamelijk recent een kapel neergepoot, met een Mariagrot.

‘Voor dit beeld zult gij niet vruchteloos nederknielen.’ Maarten leest harop de spreuk voor waarmee de smeedijzeren omheining van de Mariagrot is versierd. De kitscherige beelden met hun schelle kleuren doen pijn aan zijn ogen.

‘Daar ligt Leonie Van den Dijck begraven’, zegt Lisa met een knikje naar het kerkhof.

Maarten kijkt demonstratief de andere kant op, naar een statig gebouw dat ongetwijfeld ooit de pastorie van Onkerzele geweest moet zijn. Lange tijd was het wellicht ook het grootste huis van het dorp, stelt hij zich voor. Toch wel eigenaardig... Zo’n pastorie was immers veel te groot voor een man alleen?

Lisa loopt de trappen op. ‘Het was in de vroege jaren negentig’, zegt ze. ‘Ik was nog een puber en ik had het heel erg moeilijk met dat bijzondere talent van me.’

Maarten weet maar al te goed wat ze met dat ‘bijzondere talent’ bedoelt. Lisa is min of meer helderziende – of althans, dat dént ze. Lisa denkt wel meer. Zo denkt ze bijvoorbeeld dat Michael Nostradamus, de beroemde zestiende-eeuwse

ziener uit de Provence, in haar frêle lichaam is gereïncarneerd. Min of meer. Het kan dan ook nauwelijks een toeval genoemd worden dat Lisa gefascineerd is geraakt door een obscure sekte die is genoemd naar een mythische zanger, waarin het geloof in 'wedergeboorten' een centrale rol speelt. Lisa dweept met alles wat naar het bovennatuurlijke of het paranormale zweemt. Ze noemt het 'grenswetenschappen'.

Toen ze elkaar net kenden, vond Maarten het best wel charmant. Beetje weird, maar schattig. Hij hield zich voor dat het een prettig contrast vormde met zijn nuchtere persoonlijkheid, zijn ironische kijk op de wereld. Maar nu Lisa hem nogal eens een tekort aan romantiek en een teveel aan cynisme durft aan te wrijven, begint hij zich meer en meer te ergeren aan haar naïeve geloof in zowat alles waar je maar geëxalteerd bij kunt gaan zweven.

'Ik zoek... geestesgenoten', gaat Lisa verder. 'Lotgenoten zelfs. En zo stootte ik op een serie artikelen die in de jaren tachtig verschenen in een regionale krant, naar aanleiding van een tweede opgraving van het lichaam van Leonie Van den Dijk. Waarbij, tussen haakjes, bleek dat ze nog steeds "niet tot ontbinding was overgegaan". De artikelen waren duidelijk geïnspireerd door de newagebeweging en ze handelden over wat er zoal aan paranormaals gaande was geweest in het Geraardsbergen van de vroege jaren dertig. Men had er in de jaren dertig nog geen naam voor, maar er werden wel degelijk 'ufo's' gesignaleerd. En Leonie kreeg haar verschijningen en deed haar voorspellingen, en dan had je nog Salomé de Saint-Omer...'

'Wíé?'

'Salomé de Saint-Omer, dat was de dochter van...'

'Van die orfistische hogepriester? Je meent het niet! Wie noemt er zijn kind nou Salomé?'

'Salomé had dus haar helderziende dromen. In een artikel werd ook over de eerste opgraving van het lichaam Leonie Van den Dijk verteld, in '72, en dat er op het kerkhof van Onkerzele iedere eerste zaterdag van de maand enkele honderden pelgrims verzamelden bij het graf van de zieneres.'

Ze zijn opzij van de kerk naar de achterkant van het gewijde gebouw gelopen, waar Lisa nu halt houdt bij een vrij bescheiden graf dat is overladen met dankbetuigingen. *Dank u, Nieke, voor genezing. – Dank aan Leonie voor haar tussenkomst. – Nieke... Een hart van goud vol goede gaven.*

‘Daar voor de grot zou de Witte Dame verschenen zijn.’

‘In ’33?’

Lisa knikt.

‘Als ik me niet vergis, had je hier in België toen een epidemie van verschijningen,’ merkt Maarten op. ‘Net zoals ons land eind jaren tachtig, begin jaren negentig geteisterd werd door een golf van ufowaarnemingen. Het was crisis, de mensen waren bang en zochten een houvast. De Heilige Maagd is haar tournee begonnen in Beauraing of Banneux, geloof ik. En daarna heeft het fenomeen zich verspreid over Vlaanderen. Een geval van massahysterie, Lisa. Noem het voor mijn part collectieve zinsbegoocheling of hallucinaties. Meer moet je er heus niet achter zoeken.’

‘Oké, oké... Je hebt daar een punt. De mensen zijn al die andere plaatsen waar de Maagd zou zijn verschenen dan ook al lang vergeten. En terecht. Behalve Beauraing, Banneux en... Onkerzele. Toen ik hier voor het eerst kwam, in de jaren negentig, kwamen pelgrims uit alle hoeken van Vlaanderen, maar ook uit Wallonië, Nederland en Duitsland iedere zaterdag van de maand naar Onkerzele om er deel te nemen aan de Ommegang van de Zeven Smarten. Weer of geen weer, het hele jaar door werden de bedevaarders in bussen aangevoerd... Bij het graf van Nieke of bij de Mariagrot bleven ze achter om te bidden of om genezing te vragen. We zouden kunnen onderzoeken of dit nog altijd aan de gang is en...’

‘Geen sprake van’, onderbreekt Maarten haar. ‘Dat soort religieuze folklore is echt niet meer van deze tijd. En het is al helemaal niet besteed aan *Great Mysteries*.’

Hij draait zich om en beent met vaste tred naar de uitgang van het kerkhof. Lisa komt achter hem aan.

‘Ik weet nog goed... De tocht startte precies om drie uur en deed zeven kappelletjes aan, in de Kampstraat, de Botermelk-

straat en de Onkerzelestraat. Het Comité Leonie Van den Dijck organiseerde het allemaal vlekkeloos. Twee megafoons die door bedevaarders werden gedragen, versterkten de stem van de voorlezer. De pelgrims hielden halt bij de grot en de zeven kapelletjes om er te zingen, de litanie van Onze-Lieve-Vrouw en de twaalf artikelen van het geloof te belijden... En ze twijfelden niet, Maarten.'

'Dat is het kenmerk van alle fanatici.'

'Niet aan de Maagd Maria en niet aan de zieneres van Onkerzele. Sommigen kwamen al jaren naar Onkerzele, uit dankbaarheid voor de bescherming en de bijstand die de Heilige Maagd hun verleende. Anderen ervoeren de Ommegang van de Zeven Smarten als een soort magische ondersteuning, een mystieke belevenis zelfs... Ze voelden zich gezuiverd door het gebed en het contact met het bovenmenselijke. De transcendente sfeer die ze hier ervoeren, was uniek, zeiden ze... Die vond je in geen enkel ander bedevaartsoord.'

'Zelfbedrog en autosuggestie, Lisa.'

Ze passeren een afgebladderde gevel met daarop nog nauwelijks leesbaar 'Estaminet In de Klok'.

'Ik heb dorst', zegt Maarten. 'Een frisse pint zou er wel ingaan.'

Maar Lisa loopt stug door. 'Ik zou het onderwerp graag aan Paul Daniels voorstellen.'

'Als je jezelf onsterfelijk belachelijk wil maken... Ga je gang!'

Ze laten de dorpskern achter zich en Lisa kiest nu een kronkelend pad dat zich nog verder omhoogslingert, langs weiden en akkers, rijen statige bomen en hier en daar een kleine bospartij.

Maarten raakt zo stilaan weer buiten adem. 'Zullen we niet terugkeren naar de auto?'

Lisa blijft staan. 'Ik ben een werkloze archeologe', zegt ze nadrukkelijk. 'Ik heb weinig keuze.'

'Als alle werkloze archeologen zouden solliciteren voor een baantje als researcher bij *Great Mysteries*, zat ik binnen de kortste keren zonder werk. Zet het alsjeblieft uit je hoofd, Lisa.'

‘Ik denk er niet aan.’

‘Je bent veel te... goedgelovig voor dit werl. Veel te naïef.’

‘Waarom? Omdat ik nog een gezonde portie enthousiasme aan de dag kan leggen voor een onderwerp? De visioenen van het orakel van Onkerzele, haar weerstand tegen bederf, haar uittredingen, haar bloeden uit de wondtekenen van Christus... Leonie maakte deel uit van een heuse traditie van Europese visionairen, Maarten!’

‘Dorpsprofeten!’ snuift Maarten. ‘Je kunt ze catalogeren aan de hand van de streek waaruit ze voortkomen. Zieners die aan de calvados hebben gezeten, zullen andere accenten leggen dan waar ze een frisse trappist drinken, en Italiaanse orakels zijn vulkanischer dan Scandinavische. Maar één ding hebben ze gemeen: buiten hun regio zijn ze totaal onbekend. En dat is niet meer dan terecht.’

Lisa kijkt hem aan, kwaad – en ook een beetje gekwetst. Vervolgens zet ze er weer flink de pas in. Zwigend lopen ze in ganzenpas over een wat bredere en licht dalende landweg, Lisa voorop. Ze komen voorbij een rechthoekig bord waarop ‘Stiltegebied – Karkoolbos’ geschreven staat. Maarten schudt het hoofd en er plooit zich een glimlach om zijn mond.

‘Ik zie niet in wat er te lachen valt’, gromt Lisa verstoord.

‘Het is hier inderdaad een echt stiltegebied. Je kunt alleen het ruisen van de wind in de bomen en het tjilpen van de vogels horen... Gezellig hé, zo huizen gaan kijken met zijn tweetjes?’

Nu schakelt Lisa pas goed in een hogere versnelling. Ze marcheert het bos in en Maarten kan haar amper bijhouden. Zijn conditie stelt vergeleken met die van Lisa bitter weinig voor. Hij is meer dan tien jaar ouder en heeft eindeloos veel meer sigaretten gerookt dan Lisa, die een echte gezondheidsfreak is en – tot regelrechte afschuw van Maarten – zich recent ook tot vegetariër verklaard heeft. Bovendien heeft zij altijd een beroep gehad waar al eens wat fysieke inspanningen kwamen bij kijken, en heeft hij aan zijn werk alleen een dikke laag eelt op zijn kont overgehouden.

Na een kwartiertje achter haar aan gestrompeld te hebben gaat hij toch maar weer hijgend, puffend en blazend naast haar lopen. 'Is het nog ver?'

'Tot waar?'

'Tot de auto.'

'We zijn bijna bij de Bosberg.'

'Je bedoelt toch niet...?'

'Die van de Ronde van Vlaanderen, jawel!'

Een brede kasseiweg kruist hun pad. Ze slaan links af en klimmen de Bosberg op. Een enkele wielertoerist tart samen met Maarten en Lisa de kasseien.

'Jij zou je met de harde historische feiten kunnen bezighouden, terwijl ik Leonie zou kunnen plaatsen in die Europese traditie van visionairen... Zij hebben altijd geprofeteerd over het lot van koningen en koninginnen, en dat is toch wat de mensen willen horen? Neem nu Diana, en het ongeluk dat geen ongeluk zou zijn geweest... De parallel met het ongeval van koningin Astrid ligt voor de hand!'

'Nee, Lisa', brengt Maarten met zijn laatste adem uit, terwijl hij zwaar op haar schouder steunt. 'Dat komt nooit goed. Paul zal het geen goed idee vinden en wij krijgen ongetwijfeld ruzie.'

'Prima. Dan red je het wel alleen tot het station van Geraardsbergen? De laatste trein richting Brussel vertrekt pas vanavond, dus je hebt nog zeeën van tijd.'

En ze gaat er zo snel vandoor dat ze Maarten als het ware ter plekke achterlaat.

Ruim een uur later, aan het eind van zijn krachten, bereikt Maarten het domein de Gavers, waar hij die middag zijn donkerblauwe Citroën Picasso heeft geparkeerd. Gelukkig staat de auto er nog en zit Lisa zelf op het terras van de taverne in de milde najaarszon te genieten van een enorme dame blanche.

Hij mist zelfs de fut om een flauw grapje te maken over een Witte Dame die als bij toverslag voor hem is verschenen.

3

Luik, 7 augustus 1913.

Op de Quai de la Goffe, aan de oever van de Maas, vroeg een onopvallende jonge vrouw aan een knappe jongeman de weg naar de Place Saint-Lambert, die een steenworp verderop lag. De naam van de jonge vrouw was Elsbeth Schragmüller. Ze had een goed figuur en mooie grote donkere ogen, maar een schoonheid kon ze niet genoemd worden. Haar kin week terug, haar voorhoofd was te hoog, haar mond te klein en haar lippen waren te dun.

Elsbeth Schragmüller vierde die dag haar zesentwintigste verjaardag. Ze was geboren in Schlüsselburg in Westfalen als de oudste van vijf kinderen in het gezin van een Pruisisch officier en ambtenaar. Elsbeth had goede herinneringen aan haar jeugd, die ze voor een groot deel doorbracht in de Villa Schragmüller, met zijn enorme bibliotheek en biljartzaal, omgeven door een uitgestrekt park met fonteinen en visvijvers, stallingen voor de wagen- en rijpaarden, een groentetuin met tuinhuis en een boomgaard. Ze ging naar school in Karlsruhe, in Duitslands eerste gymnasium voor meisjes, en toen ze in 1913 de universiteit van Freiburg achter zich liet, mocht ze zich doctoranda in de politieke wetenschappen noemen. Ze behoorde tot de eerste generatie Duitse vrouwen met een universitair diploma en schreef vervolgens een zeer wetenschappelijke dissertatie over de oude Teutoonse gilden.

Elsbeth adoreerde haar vader, niet in de laatste plaats omdat hij haar al deze kansen had gegeven, maar ook omdat hij... nu ja, een beetje speciaal was. Zo had Carl Anton Schragmüller bijvoorbeeld een neger in dienst, die fungeerde als zijn persoonlijke knecht. Wie van haar vriendinnen kon dat zeggen? En zo werkte vader Schragmüller ook voor de Abwehr, het departement van buitenlandse inlichtingen en contra-informatie. Al ontdekte Elsbeth dat pas toen ze goed en wel afgestudeerd was en haar ouders een diner organiseerden

met majoor Walther Nicolai, die het departement binnenkort zou gaan leiden.

Eerst dacht Elsbeth dat haar ouders haar probeerden te koppelen aan de niet onknappe, welbespraakte en charmante officier, maar niets bleek minder waar te zijn. Na het diner trokken de gastheer en zijn vrouw zich met hun oudste dochter en hun gast terug in het rooksalon. Mama Schragmüller had plotseling elders nog wat dringends te doen, en ze verdween samen met de broers Karl en Ludwig en de zusters Cissi en Klara. Maar papa stond erop dat Elsbeth hem en de heer Nicolai gezelschap zou houden in het rooksalon, terwijl zij genoten van een sigaar en een bel cognac.

Majoor Nicolai had gedurende het diner met veel brio een gesprek over koetjes en kalfjes gevoerd, maar nu leek het ogenblik aangebroken te zijn om ernstiger kwesties aan te snijden.

‘Weinige mensen weten dat onze organisatie al in 1866 in het leven werd geroepen’, zei hij, terwijl zich rond zijn hoofd een lichtblauwe halo van rook vormde. ‘Tijdens de oorlog tussen Pruisen en Oostenrijk had onze legerleiding behoefte aan een dienst die geheime inlichtingen kon vergaren en valse informatie kon verstrekken. Het was voor een groot deel aan de Abwehr te danken dat we de oorlog wonnen. In ’70 en ’71, tijdens de Frans-Duitse Oorlog, werden onze werkzaamheden gevoelig uitgebreid. Onze informatie over de Franse verdedigingswerken had een grote invloed op het verloop van de strijd.’

Papa Schragmüller schraapte de keel en boog voorover, terwijl hij Elsbeth ernstig aankeek. ‘Er staat opnieuw iets te gebeuren, Elsbeth. Het is nog slechts een kwestie van tijd. Wij hebben de efficiëntste kooplui en bankiers, de beste wetenschappers en de sterkste militaire macht op aarde. We financieren de Turken, leggen een spoorweg aan van Berlijn naar Bagdad, drijven handel met Latijns-Amerika... Wij zijn in staat te heersen over de wereld, Elsbeth. Er dient eindelijk een regering der besten tot stand te komen!’

‘Nietzsche’, knikte Elsbeth.

‘Generaal Bernhardi is ongetwijfeld de belangrijkste militaire theoreticus van deze tijd’, ging majoor Nicolai verder. ‘Hij heeft een boek geschreven...’

‘Ik heb het gelezen’, zei Elsbeth. *‘Duitsland en de komende oorlog.’*

Majoor Nicolai keek haar verwonderd aan en wendde zich vervolgens tot haar vader. ‘U hebt inderdaad niet overdreven.’

Papa Schragmüller haalde de schouders op. ‘Och, we zijn er hier allemaal van doordrongen dat een oorlog noodzakelijk... en dus onafwendbaar is.’

Uiteraard volgde Elsbeth de politieke situatie op de voet en was de dreigende oorlog een vast gespreksonderwerp geweest in huize Schragmüller. In de lente van 1913 werden de nieuwe legerwetten van kracht, waardoor het Duitse leger jaarlijks met 63.000 rekruten versterkt kon worden. Er werd volop geïnvesteerd in nieuw oorlogsmaterieel, nieuwe vestingswerken en vliegtuigen. En dat was allemaal een gevolg van de internationale spanningen: de Balkan vormde nog steeds een waar kruitvat. Slechts een maand na het einde van de Balkanoorlog had Bulgarije al weer de aanval ingezet op Servië en Griekenland.

‘Iedereen zal naar best vermogen zijn steentje moeten bijdragen’, zei majoor Nicolai. ‘En dat zal deze keer ook zo zijn voor de vrouwen. Als wij vrouwen toelaten aan onze universiteiten en als men overal in Europa begint te pleiten om vrouwen stemrecht te geven, dan moeten deze vrouwen daar de consequenties van onder ogen zien. Vindt u ook niet, juffrouw Schragmüller?’

‘Natuurlijk’, zei Elsbeth.

Majoor Nicolai legde een foto op het rooktafeltje. ‘Zijn naam is René Austin. Een Belgische jongeman, ongeveer even oud als u. Hij heeft gestudeerd voor architect, is vervolgens in het leger gegaan, heeft de rang gekregen van kapitein bij de genie. Hij voert herstellingswerkzaamheden uit aan de forten van Namen en Luik. Sinds de oorlog van ’70 weten we hoe belangrijk het kan zijn over informatie te beschikken met

betrekking tot vijandelijke vestingen. Wij zouden het op prijs stellen als u... bevriend raakte met deze knappe jongeman. Hij logeert op dit ogenblik in een hotel in Luik, gelegen aan de Place Saint-Lambert.'

Elsbeth wierp een snelle blik op de foto.

'Begrijp ons niet verkeerd, Elsbeth', zei papa Schragmüller zonder haar aan te kijken. 'Wij vragen niets... oneerbaars van jou.'

'Integendeel', vulde majoor Nicolai aan. 'Het is bijzonder eerbaar het vaderland van dienst te zijn. Uw talenknobbel zou ook al uitstekend van pas komen. Volgens uw vader spreekt u vloeiend Frans?'

Elsbeth glimlachte. Ze sprak net zo vloeiend Frans als haar vader. En nu pas begon ze stilaan te beseffen waarom hij haar dat had geleerd.

Nog geen week later vroeg Elsbeth Schragmüller in haar beste Frans aan René Austin waar ze de Place Saint-Lambert kon vinden.

'Als u me toestaat, loop ik even met u mee', zei de jongeman.

'Ik logeer in een hotel aan de Place Saint-Lambert.'

Elsbeth slaakte een verrukt kreetje. 'Wat een toeval! Ik ook!'

'La Cité Ardente?'

'Inderdaad! Bent u hier ook op vakantie?'

'Niet echt.'

Elsbeth giechelde zo meisjesachtig mogelijk. 'Ik eigenlijk ook... niet echt. Na de zomer ga ik in dienst als gouvernante bij een Frans-Duitse familie in Malmédy, en daarom moet ik dringend mijn Frans bijspijkeren.' Ze stak haar hand uit. 'Annemarie Lesser.'

Hij drukte haar hand en zei: 'René Austin. U spreekt al een aardig mondje Frans.'

'Mijn familie is afkomstig uit Bitburg. Het grensgebied, nietwaar.'

René vroeg naar haar bagage, en Elsbeth vertelde hem dat die gebracht zou worden. Waarop hij zich meteen ontpopte tot haar hoogstpersoonlijke stadsgids. Hij maakte een ommetje

met haar langs de Rue de la Boucherie om haar de fraaie huizen te laten bewonderen. En op de Place du Marché wees hij haar de grootste fontein van Luik aan.

‘Het symbool van de stedelijke vrijheden’, zei hij. ‘Daarboven zie je het beeld van de drie gratiën.’

‘Mmm... Ze zijn zeer mooi!’

‘Maar niet half zo mooi als u!’

Elsbeth hield haar hoofd schuin en keek hem aan. ‘U bent een charmeur,’ fluisterde ze.

De blos op haar wangen kon ze voelen; jammer genoeg kon ze de pretlichtjes in haar ogen niet zien. Hoe dan ook, op dat moment had ze nog steeds het gevoel alles onder controle te hebben. Ze hoefde er niet eens veel moeite voor te doen om tegelijk gecharmeerd en verlegen over te komen, want ze was het allebei.

Elsbeth had zich voorgenomen een spel te spelen waarvan ze de spelregels wel kende, maar waar ze voor de rest geen enkele ervaring mee had. Mannen maakten haar niet zo gauw complimentjes, en nog minder het hof. Daar was ze nu eenmaal te gewoontjes voor, en misschien ook te verstandig. Mannen zouden het wel bedreigend gevonden hebben, een vrouw die studeerde aan de universiteit.

Maar – en dat had ze zelf ook al gauw begrepen – dit waren precies de kwaliteiten die een spionne nodig had om te slagen in haar opdracht. Welke inlichtingendienst zou er een compleet onopvallende jongedame op uit sturen om een knappe officier te verleiden? Een spionne hoorde toch een femme fatale te zijn? En wat Elsbeth aan schoonheid tekortschoot, werd ruimschoots gecompenseerd door haar verstand en haar uitstraling.

Zo tussen neus en lippen had majoor Nicolai even laten vallen dat René Austin een onverbeterlijke rokkenjager was. Geen vrouw was veilig voor hem. Majoor Nicolai en haar vader hadden alle mogelijke ontwikkelingen grondig met Elsbeth doorgenomen. Eén eventualiteit hadden ze daarbij gezamenlijk over het hoofd gezien, namelijk dat Elsbeth het slachtoffer zou worden van een onvervalste coup de foudre... en dat

de donjuan van de Belgische genietroepen verliefd zou worden op een jonge vrouw die niet echt kon omschreven worden als een oogverblindende schoonheid.

In de wereld van Elsbeth Schragmüller was tot dusver geen plaats geweest voor romantiek. Voor haar medestudenten was zij een curiosum en zelf had ze er streng op toegezien dat er geen emotionele banden zouden ontstaan met andere studenten of met haar professoren. Het zou alles nodeloos gecompliceerd hebben. Elsbeth was er zich heel erg van bewust dat er een zware verantwoordelijkheid op haar schouders rustte. Deze eerste generatie vrouwen die studeerde aan de universiteit, moest een vlekkenloos parcours afleggen – of de recente verworvenheden zouden hun snel weer worden afgenomen.

En nu gebeurde dit... Kriebels in haar onderbuik. Ze had niets speciaals gevoeld toen ze zijn foto onder ogen kreeg, maar toen hij haar de hand drukte, leek haar hele lichaam plotse-ling onder hoogspanning te staan. Hij had via zijn vingertoppen een elektrische stroomstoot door haar lichaam gejaagd.

Het kon toch niet zijn dat zij verliefd was geworden op een man die ze straks misschien al haar vijand moest noemen?

‘Zal ik u zondag de rest van de stad tonen?’ stelde hij haar voor, toen ze afscheid namen op het bordes van het hotel La Cité Ardente.

En Elsbeth zei niet nee.

Die zondag liet René haar de rest van de stad zien en daarna dineerden ze bij kaarslicht.

Ongetwijfeld was het een erg lekkere maaltijd geweest, want René had de ober een fikse fooi toegestopt – dat kon Elsbeth opmaken uit de ijver waarmee de brave man boog als een knipmes.

Veel had zij er anders niet van geproefd. En eerlijk gezegd, toen de tafel was afgeruimd, kon ze zich al niet meer herinneren wat ze precies gegeten had. Zo gefascineerd was ze door zijn ogen, zijn stem, zijn gebaren.

Bij het afscheid had hij haar gekust. Voorzichtig, alsof ze van porselein was en breken zou onder de aanraking van zijn getuile lippen. Maar ondertussen leek het opnieuw of haar hele lichaam onder stroom werd gezet, van de toppen van haar tenen tot de haren op haar hoofd. Ze knisperde en knetterde en de hele wereld zou het horen en zien!

Later probeerde Elsbeth zich te herinneren welke smaak zijn lippen op haar lippen hadden achtergelaten. Het had haar nooit moeite gekost een woord te vinden om de lichaamsgeur van een student of de stinkende adem van een professor te omschrijven. Maar als het om de smaak van zijn lippen ging, bleef ze sprakeloos achter. Alsof de liefde een ingebouwd mechanisme bezat dat dergelijke indrukken deed vervagen, zodra je ze wilde bestuderen.

‘René’, fluisterde ze. ‘Zou je iets voor mij willen doen?’

Hij glimlachte. ‘Voor jou ga ik door het vuur, Annemarie!’

‘Donderdag is het mijn verjaardag.’ Ze verwonderde zich erover hoe makkelijk de leugen haar afging. ‘Ik zou die graag samen met jou doorbrengen...’

‘Ai...’ jammerde hij. ‘Iedere donderdag heb ik een vergadering met een stelletje architecten en...’

Ving hij de teleurstelling op die zij in haar blik probeerde te leggen? De belofte?

‘Maar ik regel wel iets!’

René regelde iets vlak bij het fort van Barchon, waar hij – zoals majoor Nicolai haar al had meegedeeld – iedere donderdag vergaderde met een aantal militairen, een paar architecten en een aannemer. Ze werkten met z’n allen aan een gordel van forten rond de stad Luik. Majoor Nicolai had Elsbeth verteld dat kapitein Austin al eens eerder iets had geregeld in het huis van een kennis, die iedere week van donderdag tot zaterdag met zijn handel door het land trok. Elsbeth en de casanova van Luik zouden het huis een hele dag en een hele nacht voor zich alleen hebben.

Die donderdag bracht René haar naar Barchon, een kleine vijf kilometer ten noordoosten van Luik, met de automobiël die